



Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

DUBEN 2018



Noc kostelů v hejčínském kostele v roce 2014 (foto Hana Fraitová)

Úvodní slovo

Velikonoční události jsou jádrem křesťanské víry. Ježíš zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění. Tak zněla první kázání apoštolů a vyznání prvních křesťanů. Ježíš žije! A je možné se s ním setkat. Je smysluplné ho vzývat. Ježíš je vítěz nad zlem, smrtí a ďáblem. Kéž jsou pro nás velikonoční události zdrojem naděje a síly do každého okamžiku života!

Přeji Vám požehnané a nadějeplné Velikonoce!

P. Marian

Adopce na dálku – Joe Isaiah Lopes

Do ukončení školního roku 2017/18 zbývají našim školákům ještě tři měsíce školní práce. To pro indické děti, studenty z oblasti jihozápadního pobřeží (oblast Karnataka – Honavar), kde žije a studuje „náš“ Joe, je duben měsícem, kdy jim začínají školní prázdniny a kdy nám Joe posílá vysvědčení s výsledky své práce. Jako každoročně, poslední tři roky, bude za něj a jeho rodinu v našem chrámu obětována mše svatá – v neděli 29. dubna. Budeme na něj vzpomínat a vyprošovat mu hojné dary Ducha Svatého a dobré zdraví.

Při této příležitosti si připomeňme alespoň krátce, již čtvrt století trvající historii zahraničních projektů a rozvojového programu *Adopce na dálku* Arcidiecézní charity Praha. Jeho pomocí je poskytováno vzdělávání a zdravotní péče nejchudším dětem a jsou podporovány potřebné komunity v prostředí, kde tyto děti žijí. Plně si uvědomujeme, jak důležitá je u nich pravidelná a do-

statečně dlouhá školní docházka a vše, co s ní souvisí. Rodiče, kteří neumějí číst a psát, nemotivují své děti ke studiu a ty pak většinou končí školní docházku předčasně. Mají pak nízké sebevědomí, nejsou rovnocennými partnery ostatním vrstvám společnosti. Jsou snadno v dospělosti manipulovatelné (např. při volbách). Často podepíší otiskem palce smlouvu, jejíž správnost neumí kontrolovat. (Např. při půjčce v hodnotě 500 rupií podepíší 5000 rupií, které pak léta splácejí formou nevolnické práce...) Neumí hájit své zájmy a často přistupují na nevýhodné úroky. Naopak ti, kteří se pravidelně vzdělávají, mají v životě mnohem lepší perspektivu.

Indický školský systém počíná mateřskou školou (od 4 do 6 let). Předškolní péče je však v systému *Adopce na dálku* podporována jen výjimečně, především v nejchudších rodinách (bez otce, příbuzných). Základní a střední škola má dva stupně. Ten nižší má sedm tříd (pak může navázat učební obor), vyšší stupeň zahrnuje osmou až desátou třídu. Na závěr se skládají souborné zkoušky a žák získává certifikát o absolvovaném středním vzdělání. Absolvent dalších dvou ročníků skládá maturitu a může se zapsat na univerzitu. Zde získá bakalářský nebo až magisterský titul.

Samotný Honavar, kde Joe studuje, je pomalu se rozvíjející přímořské město. V protikladu k jeho prosperitě stojí chudoba nižších kast v okolí. Lidé žijí v extrémně špatných podmínkách. Zdrojem příjmu je práce na polích bohatých majitelů půdy, práce na stavbách, silnicích, těžba kamene, písku, balení tabáku... Práce je dostupná většinou jen půl týdne, takže výdělek nestačí ani na pokrytí základních potřeb. Vše se okamžitě utratí za jídlo. Děti jsou často nuceny pracovat zároveň s dospělými. Proto je tak potřebné a užitečné přicházet s pomocí do těchto zapomenutých oblastí a pomalou, vytrvalou, obětavou podporou a prací se podílet na zlepšení života dětí a jejich rodin. O to se dlouhodobě snaží také Arcidiecézní charita Praha. Buďme nápomocni!

L. K.

Křesťan měsíce

BÝT CELOU BYTOSTÍ CHIRURGEM – A KŘESŤANEM **Alfonso Federico Pagliariccio (11. 4. 1927 – 11. 4. 1980)**

Narodil se v malém městečku Arcevia ve střední Itálii jako prvorozený ze šesti dětí. Doma znali práci, rodinu, modlitbu. Rodina a pak výchova v kolegiu při studiu gymnázia utvářely jeho aktivní a zodpovědnou osobnost. Vystudoval v Římě medicínu a dokončil studia s vyznamenáním roku 1952. Začal sice jako praktikant v Arcevi, ale od roku 1955 do konce života působil v městské nemocnici v Corinaldu, asi pětitisícovém městečku v provincii Ancona. Specializoval se na chirurgii a později i na gynekologii-porodnictví, ale v malé nemocnici pracoval podle potřeby i jako ortoped, internista a dokonce zubař. Tehdy to ještě šlo.

Dne 25. září 1961 se oženil s Annou Marií Marcoliniovou. Byla to dcera z místní dobře postavené rodiny. Seznámil se s ní „po doktorsku“ – odoperoval jí slepé střevo. V roce 1963 se jim po tři dny dlouhém komplikovaném porodu narodil syn. Pak měli ještě dvě dcery.

Pagliariccio byl lékařem a chirurgem celou svou bytostí. Provedl celkem asi 20 000 operací a odvedl 3 000 porodů. Službu člověku bral jako službu Božímu stvoření. Byl nejen chirurgem, ale pro nemocného i druhem na jeho cestě utrpení. Těšil, pomáhal duchovně, a když bylo třeba, pomáhal i ekonomicky. Celá jeho existence se postupně měnila v oběť.

Jeho dny měly většinou stejný řád. Už v 5 hodin ráno přijímal telefonické hlášení z nemocnice. Jedl obvykle až kolem 15. hodiny nebo později. Prakticky vždy totéž: mozzarella a salát. Stejně byl často od jídla odvolán. Kolem 18. hodiny šel domů a do

nemocnice se vracel ve 20 hodin na vizitu. Pak navštěvoval své externí pacienty. Každý den začínal modlitbou, chodil do malé nemocniční kaple prosit o pomoc Madonu, a když to jen trochu šlo, byl na mši svaté a u přijímání. Často ministroval nemocničnímu kaplanovi, u něhož se také zpovídal. Jeho víra byla hluboká a bez bigotnosti. Žil hlubokým duchem modlitby. Během jednoho kněžského svěcení byl hluboce ponořen do modlitby, ale po skončení obřadu už ho ne našli, šel pracovat. „Ite missa est“ na konci mše svaté bylo pro něho opravdu posláním.



První roky manželství byly velmi krásné, ale pak nastaly obtíže. Anna Maria byla celkově slabší, nezvládala tento život, odjela proto do Milána i s dětmi a Alfonso zůstal sám. Každý den telefonoval manželce, obvykle kolem třetí hodiny. Často ji v její malomyslnosti povzbuzoval slovy: „Kde je tvá víra?“ Později rodina pobývala na blízkém venkově v domě prarodičů, byl to starý cihlový dům obklopený sadem. Když to bylo možné, Alfonso přicházel na siestu. Doma při obědě hovořili dospělí o všem možném, ale ne o práci v nemocnici. Po obědě si šel na chvíli lehnout, pak požehnal dětem a zase do práce. V létě, pokud bylo v nemocnici volněji, telefonoval odpoledne, že se vrací, a děti mu pak šly naproti. Otec jim koupil zmrzlinu a čokoládičku pro dědu-tchána. Také se rád procházel po venkově s jejich čtyřmi psy a při tom fotografoval, což byl jeho koníček a odpočinek. Děti svědčily, že otec s sebou vždy přinesl klid a radost.

Prožil i veliké bolesti. V roce 1969 se marně snažil zachránit svou vlastní sestru. Zemřela a zanechala tři děti, jedno jen několikaměsíční. V únoru 1970 se stal obětí dopravní nehody, měl mnohočetné zlomeniny, prodělal ortopedické operace a ležel dva měsíce v nemocnici. Po úrazu mu zůstaly bolesti v paži, která byla citlivá tak, že se instrumentářka během operace nesměla ruky dotknout. Operoval přesto dále.

V roce 1979 se nakazil při náhodném poranění během operace hepatitidou B (infekční žloutenka typu B). S tím se nedalo moc dělat. Věděl to. Snažil se pracovat, jak dlouho mohl. Ale na Štědrý den roku 1979 byl naposledy v práci. Po delší kalvárii zemřel na selhání jater 11. dubna 1980.

Pohřeb byl vypraven z nemocniční kaple, kde bylo vystaveno jeho tělo. Na pohřeb přijel na znamení úcty i biskup. Farnost podala žádost o proces blahořečení.

- Co přináší můj příchod domů, třeba i z náročné práce? Klid a radost, nebo...? Jak budou asi děti vzpomínat na mé příchody?
- Snažím se i při náročné práci komunikovat s manželkou, manželem, nebo si myslím, že musí pochopit, že nemám čas zavolat, poslat SMSku a střelnou modlitbu?

(Redakčně upraveno)

Pramen:

Jitka KRAUSOVÁ, *Manželství – cesta ke svatosti. Svatí manželé 20. století*. Centrum pro rodinný život, z.s., Olomouc 2017, str. 98–100.

Publikaci lze zakoupit v Centru pro rodinný život Olomouc (e-mail: rodina@arcibol.cz, tel. 585 405 250) a je možné požádat o podpis a osobní věnování. V časopise *Rodinný život*, který vydává CPR, vychází v každém čísle jeden životopis už několik let.

Střípky z misí

RODINA MAGO

Jednou z aktivit našeho misijního centra v Tagaytay na Filipínách je slavení Eucharistie pro lidi z okolí. Slavíme ji jednou za měsíc přímo v našem domě. Asi dva dny předem obcházíme celou vesnici a zveme na tuto mši svatou. Je to pro nás příležitost tyto lidi navštívit, zjistit co potřebují, hovořit s nimi o Bohu a pokud možno se s nimi pomodlit. Přestože je naše vesnice velká, během pár měsíců bylo možné poznat většinu obyvatel.

Jednou, když jsme procházeli vesnicí kvůli těmto návštěvám, všimli jsme si čtyř neznámých dětí, které běhaly po ulici. Byly špinavé a ve špatném oblečení. Zjistili jsme, že se přistěhovaly do vesnice asi týden předtím. Bydlely v přístavku 2 x 3 metry, s hliněnou podlahou, bez elektřiny a vody, společně s jejich starším bratrem.

Jejich otec je opustil, protože si našel jinou ženu. Matka nemohla situaci finančně zvládnout, proto se přestěhovala z malého ostrova Mindoro na větší filipínský ostrov ke svým příbuzným. To byl ale krok z deště pod okap, protože trochu peněz, které se jí podařilo vydělat, její strýc propíjel. Z toho důvodu se přistěhovali do naší vesnice, matka tady našla práci. Ale jakou práci. Pracovala v soukromé škole jako kuchařka a zároveň se starala o rodiče ředitelky školy. Její pracovní doba byla 24 hodin denně, 6 dní v týdnu. Jen v neděli pracovala 16 hodin. Mohla se jít domů vyspat od 8 hodin večer do rána. Její nejstarší 15letý syn jí přes den v práci pomáhal, domů nosil pouze oběd a večeři. Její další čtyři děti ve věku 12, 8, 5 a 3 let se „staraly“ samy o sebe. Do školy samozřejmě nechodily.

Hned, jak jsme zjistili, v jaké situaci se tato rodina nachází, snažili jsme se jim pomoci. Jejich matka pracovala přímo naproti



Děti z rodiny Mago



Děti s členy ICPE Komunity

našemu centru, proto jsme s ní mohli lehce komunikovat. Jako první jsme dětem nabídli možnost chodit k nám každý den na svačinu a osprchovat se. Dali jsme jim nové oblečení a postupně jsme je začali učit. Ty mladší barvy, čísla, ty starší angličtinu, matematiku. Všem jsme také dávali katecheze a učili je základní hygieně. Situace vypadala trochu nadějněji do té doby, než jsme odjeli na pár dní na misijní výjezd. Po návratu jsme zjistili, že osmiletý King King leží doma dehydrovaný v horečkách. Nikdo se o něho pořádně nestaral. Potom, co jsme ho dovezli k lékaři, byl okamžitě hospitalizován pro dehydrataci. Nic vážného, jen chřipka. Ale doma nebyl nikdo, kdo by věděl, jak se o něho postarat. Mladší 5letý Harry měl zase nohy plné boláků, protože si hrával na hromadě odpadků. Lékař doporučil každodenní koupel nohou a předepsal krém, který musel být posléze aplikován. Každý den jsme mu nohy umývali a natírali. Někdy se člověk nemohl ubránit pocitu, že umývá nohy samému Ježíši...

Tyto děti se také o sobotách účastnily našich „Misíí pro děti“. Jednou v sobotu, po příchodu většiny dětí z vesnice, jsem ještě stála u brány a dívala se, jestli ještě někdo nejde. Uviděla jsem Harryho. A zavolał jsem na naše misionáře: „Jde jenom Harry!“ V tom okamžiku mě napadla jasná myšlenka. To není JENOM Harry, to je samotný JEŽÍŠ. Zamrazilo mě...

Když jsme se takhle několik týdnů o tuto rodinu starali, bylo nám jasné, že je třeba jim pomoci dlouhodobě. Zajistit matce práci s normální pracovní dobou, dětem školné, a také lepší bydlení. Všechno se nám postupně dařilo, ale na poslední chvíli se matka rozhodla, že se místo toho všeho chce vrátit zpátky domů na ostrov Mindoro. Žádné přemlouvání nepomohlo. Chtěla se vrátit domů, protože tam, i když bude dál žít v chudobě, bude mít zázemí svých příbuzných.

Nezbylo nám, než respektovat její rozhodnutí. Připravili jsme vše na jejich cestu, včetně jízdného, a pak se s touto rodinou rozloučili. Bylo to bolestné loučení. Děti nám za 3 měsíce přirostly k srdci a my k jejich. Při odjezdu mladší děti plakaly...

Čas strávený s touto rodinou byl pro nás skutečným požehnáním. Naučilo nás to lépe vidět utrpení „maličkých“. Děti trpěly nejen kvůli nezodpovědnosti otce, ale také kvůli nevzdělanosti matky, která nevěděla, jak se o nemocné děti postarat. Její nevzdělanost byla i důvodem neuvěřitelného strachu z ředitelky. Matka nebyla schopna se postavit za svoje práva, a dokonce ani dát výpověď, i když už měla námi zajištěnou jinou práci.

Hlavním požehnáním ale pro nás bylo to, co jsme sami obdrželi. I když jsme dětem pomáhali a dávali jim různé věci, byli jsme to my, kdo jsme skrze ně dostali mnohem víc. Zakusili jsme setkání se samotným Kristem. V Matoušově evangeliu ve 25. kapitole se Ježíš s trpícími ztotožňuje slovy: „Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“ Reálná zkušenost těchto slov, setkání se s Kristem v těchto trpících dětech, bylo pro nás všechny neuvěřitelně obohacující.

Přeji vám všem požehnanou dobu velikonoční.

Jitka Svozilová

Institute For World Evangelisation – ICPE MISSION

Minianketa

*Na naši minianketu tentokrát reagovali manželé **Eva** (51 let, administrativní pracovnice) a **Ladislav Šnevajsovi** (55 let, náměstek primátora) a jejich nejstarší syn **Heřman** (25 let, student).*

Co máte v naší farnosti nejraději a proč?

Heřman: Když se společně ukážeme jako opravdová farní rodina.

Eva: V naší farnosti mám ráda vše. A nejraději rodinného ducha, přátelské vztahy, karmelitánskou spiritualitu, otce karmelitány, kteří jsou vnímaví a káží s otevřeným srdcem. Z každé mše svaté načerpám sílu. Jsem také vděčna za hudební seskupení, květinovou výzdobu. Mám ráda i netradiční podniky, které se staly už dobrou tradicí, např. postní duchovní obnova farnosti, farní guláš, adventní putování ikony Svaté rodiny, losování světce, který nás provází během roku, večery svatodušní novény, čas po mši svaté, kdy je příležitost se lépe poznat.

Ladislav: Miluji písničku před Cherubínkem: „Děti, pojďte ke mně, ...“, protože se při ní vždy vrátím do dětských let.

Co by vám udělalo ve farnosti radost?

Heřman: Kdyby zúčastněných členů rodiny bylo víc. Měli bychom o sebe větší zájem. Kdybychom se modlili za naše duchovní pastýře.

Eva: Není nic, co by mně ve farnosti chybělo. Když doznívalo požehnání postní duchovní obnovy, tak jsem si uvědomila, že bych takový čas přála i rodinám s menšími dětmi – tak třeba uspořádání duchovní obnovy s hlídáním, programem pro děti. Nebo rozvinout nějaké charitní dílo ve farnosti – např. pozvat o prázdninách děti třeba z Rumunska.

Ladislav: Kdybychom dokázali být jako děti, nechali se vést naším nebeským Otcem a uměli se schoulit do milující náruče Boží.

Co vás v poslední době zaujalo při četbě?

Heřman: Marek Orko Vácha – „Nevyžádané rady mládeži“. Cítuji: „A ano, mám u dívek rád rudé rty a zabijácké oči a u chlapců, když mají sílu a vůli jít po hraně. Přál bych si, aby muži byli znovu divocí, rytířští a s vůlí a ne vždy dodržující zákony a příkazy a rady moudrých, přál bych si, aby se dívky nebály být krásné, aby se nestyděly být krásné, aby se neostýchaly být provokativní, aby nechaly svou vnitřní krásu vyniknout v té vnější.“

Copak nevíte, že vaším nejnvtirnějším zadáním je, abyste byly krásné a provokativní a tvořivé, a chlapani, copak nevíte, že vaším zadáním je umět se porvat a zvítězit? Chci to říct nahlas, to nejsou hřichy, naopak, to je váš úkol a hřich je, když takoví nejste, když den za dnem vidím, jak k přijímání přichází průvod vyhaslých odsouzcenců, průvod mrtvých očí, kde čtu o hodinách promarněného času, o klikání myší...“

Eva: V zimě čtu ráda a někdy mívám rozečteno více knih. Naposledy jsem četla „Moje milá smrti“ – je to hluboký lidský příběh autorky Veroniky Hurdové (známý je také její blog „Krkavčí matka“), maminky tří malých dětí, které asi před třemi lety tragicky zemřel manžel. A také jsem dočetla „Co v mých knihách není“ od V. E. Frankla, ráda bych si od tohoto autora půjčila i další knihy.

Ladislav: Mám rád nadčasovou literaturu: Harry Potter, Letopisy Narnie, filmy Avatar, Star Wars, Labyrint...

Kdo je váš oblíbený světec a proč právě on?

Heřman: Jan Bosco. Daroval se chudým, od kterých nemohl čekat žádnou odplatu. Situace ho naučila zcela důvěřovat Bohu. Viděl v druhých krásu, i když byla skryta za závojem zla.

Eva: Mám dva oblíbené: Don Bosco a Karel Foucauld. U Dona Boska obdivuji jeho laskavost, radostný, nezištný přístup k životu. To, že stáří není překážkou mladosti ducha. Jeho nadšení pro dílo, které stále přináší dobro, i když v době, kdy vznikalo, čelil Don Bosco mnoha překážkám. Karel Foucauld – myslím, že milost zakladatele Malých bratří a Malých sester Ježíšových, kteří žijí společně s těmi nejpotřebnějšími, stále působí.

Ladislav: Obdivuji Jana Pavla II., je to jediný světec, kterého jsem osobně potkal. Není na něm nános historické interpretace. Líbí se mi jeho smysl pro humor, bezprostřednost a schopnost rozumět mocným i chudým tohoto světa.

Děkujeme za zodpovězení otázek.

Krajíc chleba pro chudé

Čtyřikrát za rok probíhá v hejčínském kostele potravinová sbírka *Krajíc chleba pro chudé*, skrze níž se podílíme na zajištění jídla pro lidi bez domova v Olomouci. Sbírají se zejména potraviny na vaření polévek – luštěniny, cibule, brambory, polévkové koření, olej, sůl, ocet, pepř, těstoviny, rýže, mouka, vejce, zelenina (mrkev, celer, česnek apod.). Dále čaj, káva, cukr, sirup, paštiky a jiné konzervy. Kromě potravin lze přispět i finančně. Tato potravinová sbírka probíhá v naší farnosti již od roku 2013. **Za uplynulých pět let se vybralo celkem 95.580 Kč** (z toho 25.010 Kč v roce 2017), které Charita Olomouc použila na krytí nákladů vaření polévek pro bezdomovce. Kolik se vybralo kilogramů potravin za uplynulých pět let, to se neví. Jen za minulý rok 2017 se nashromáždilo 70 kg potravin. Nesmím zapomenout na sbírku vánočního cukroví na charitní štědrovečerní stůl a velikonočních beránků a mazanců na charitativní velikonoční stůl.

Děkuji Janě Werdichové, která si nad touto službou vzala patronát, a také vám za vaši štědrost. Také pracovníci Charity vám vyjadřují vděčnost. Naplňujete tak Ježíšova slova: „Měl jsem hlad a dali jste mi najíst.“

P. Marian



Informace

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

ZMĚNY BOHOSLUŽEB V HEJČÍNSKÉM KOSTELE: Mše svatá v Hejčíně nebude ve **čtvrtek 12. dubna, v sobotu 28. dubna a v sobotu 5. května.**

Každou středu se v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií koná **společensví mládeže (15–17 let)** v 18.30 hodin.

Podrobnosti k **opravě hejčínských varhan** najdete na webových stránkách <http://oprava-hejcinsky-ch-varhan.webnode.cz>.

Setkání nad Bibli s Mariánem Jahodou bude v neděli 8. dubna v 19 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií. Další setkání bude v neděli 6. května a 3. června.

Slavnost Zvěstování Páně, která letos připadla na Květnou neděli, je přesunuta na pondělí 9. dubna. Mše svatá v 17.30 hodin bude v kostele. Tento den je také **Dnem modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti**.

Benefiční koncert na opravu hejčínských varhan se uskuteční ve čtvrtek 12. dubna v 18 hodin v hejčínském kostele. Vystoupí hudebníci a zpěváci z Konzervatoře Evangelické akademie v Olomouci. V tento den mimořádně nebude mše svatá.

V neděli 15. dubna se koná **celonárodní sbírka na podporu repatriace obyvatel do zemí Středního a Blízkého východu**. Podrobnosti najdete v článku uvnitř Hejčínského oka.

Modlitební večer chval bude v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií v úterý 17. dubna v 19.30 hodin.

Setkání seniorů se uskuteční ve čtvrtek 19. dubna v 10 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií.

Úklid hejčínského kostela proběhne v sobotu 21. dubna od 9 hodin. Komu by se to hodilo, může přijít již v pátek 20. dubna v 18.15 hodin (po skončení mše svaté). Uklidila by se část kostela a v sobotu zbytek. Prosíme o pomoc všechny, kdo mohou přiložit ruku k dílu. Děkujeme. Další úklid kostela bude v sobotu 12. května.

O 4. neděli velikonoční (22. dubna) se uskuteční při bohoslužbách **farní spoření a sbírka na opravu varhan**. Zároveň je to **neděle Dobrého pastýře a Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu**.

Pout' děkanátů Olomouc a Přerov do olomoucké katedrály se koná v sobotu 28. dubna. Program začíná modlitbou růžence v 15 hodin, pokračuje adorací v 16 hodin a vrcholí mší svatou v 17 hodin. Pro děti je zajištěn vlastní program od 15 do 17 hodin. Z toho důvodu v Hejčíně v ten den mše svatá nebude.

Májové pobožnosti budou v měsíci květnu bezprostředně po každé mši svaté ve všední den.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 3. května, další pak ve čtvrtek 7. června.

O svátku sv. Jana Sarkandra v sobotu 5. května jsme zváni otcem arcibiskupem na **diecézní pout'** ke hrobu tohoto světce. Mše svatá začíná v 10 hodin v katedrále. V tento den v Hejčíně mše svatá nebude.

V neděli 6. května je **Den modliteb za pronásledované křesťany**.

Pout' autobusem na poutní místo Panny Marie Pomocné ve Zlatých Horách (Mariahilf) se uskuteční v úterý 8. května 2018. V letošním roce se připomíná 300 let od vzniku tohoto poutního místa. Podrobné informace najdete uvnitř Hejčínského oka a přihlášky najdete v kostele.

Noc kostelů letos bude v pátek 25. května. Přístupné budou i kostely v Hejčíně a Horce.

První svaté přijímání dětí v Hejčíně bude v neděli 10. června při mši svaté v 10 hodin. V ten den bude první svaté přijímání dětí i v Křelově při mši svaté v 9 hodin.

Farní guláš (setkání farnosti) proběhne v neděli 17. června po mši svaté v 10 hodin.

Letní příměstský tábor pro děti od 7 do 13 let se uskuteční od 6. do 10. srpna 2018 v hejčínské farnosti. Přihlášky s informacemi najdete v kostele. Kapacita tábora je omezena počtem 20 dětí, proto neváhejte a co nejdříve děti přihlaste.

V sakristii kostela, nejlépe po mši svaté, je možné zapisovat **úmysly mší svatých i na druhé pololetí roku 2018.**

* * *

Informace z Centra pro rodinný život Arcibiskupství olomouckého:

Zveme tatínky s dětmi na **3. pout' ke svatému Josefovi dělníkovi** do Dubu nad Moravou, která se uskuteční v úterý 1. května. Program začne ve 14 hodin mší svatou v poutním chrámě Očišťování Panny Marie – celebruje olomoucký pomocný biskup Mons. Antonín Basler. Od 15 hodin bude pokračovat zábavně-naučný program pro děti i tatínky ve formě ukázky řemesel (s možností něco si také vyzkoušet) a tvořivostí. Od 18 hodin následuje společné posezení u táboráku s opékáním špekáčků. Bližší informace najdete na www.rodinnyzivot.cz. Kontaktní osoba: Peter Markovič, tel. 587 405 292, e-mail: markovic@arcibol.cz, skype: [peter.markovic.office](https://www.skype.com/people/peter.markovic.office).

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně.

Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9,
tel.: 585 425 025, mobil: 775 970 461, e-mail: olomouc@karmel.cz, internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

Redakční rada: Daniel Dehner, Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí, P. Marian Masařík, Jiří Popelka.

Tisk Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2018.

Příští číslo: 6. května 2018.